

Petr Šámal

.....

KRIMINALISTA

Legenda
pražské
mordparty
deviantům
na stopě

E

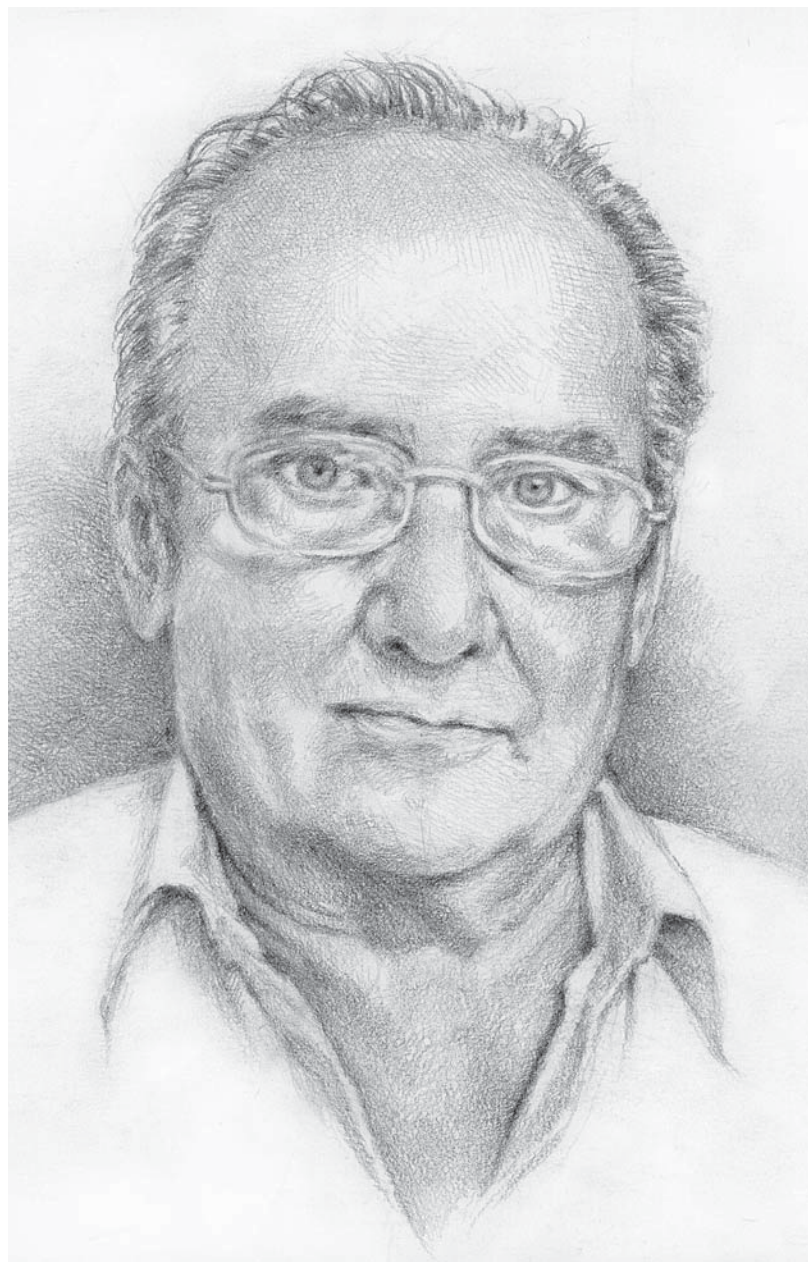
EPOCHA

Jiří Markovič

.....

KRIMINALISTA

Petr Šámal

.....
KRIMINALISTA

Jiří Markovič

Legenda pražské mordparty
deviantům na stopě

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Nakladatelství a autor děkují níže uvedeným firmám
za pomoc při propagaci této knihy:

Copyright:

Text and Photo © Petr Šámal, 2015

© Jiří Markovič, 2015

Photo © Karel Šanda, 2015

Illustration © Helena Pavlíková, 2015

Layout and Design © Karel Kárász, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2015

ISBN 978-80-7425-248-8

Jinak jsme tátovým povoláním byli postiženi
samozřejmě celá rodina.

Já, když se ohlédnu do svého dětství a vezmu to
v porovnání se svými vrstevníky, tak nás máma nikam
nepouštěla, protože za každým rohem číhal vrah.

A to přetrvává dodneška, i když jsme dospělí,
tak se o nás pořád bojí. Určitě to bylo doma cítit,
ale na druhou stranu – i v dobrém,
to dětství bylo takové zajímavější.

Tak třeba výlety.

Většina rodin bere svoje děti na normální klasické výlety,
kdežto já jdu na výlet do Prokopáku,
kde mně táta podrobně popisuje, co se tam dělo a odkud se
střílelo. Budu na to vzpomínat celý život.

Vždyť já, díky výletům po Praze, dodnes vím,
kde na kterém dvorku byla domácí zabijačka
a že tamhle ubodal někdo někoho a další mordy.

V tomhle tom to bylo takový zvláštní, že na jednu stranu tam
byl ten strach mamky, který tam byl cítit neustále,
a na druhou stranu to bylo, díky tátovi,
takový to jedno velký dobrodružství...

Jiří Markovič, syn

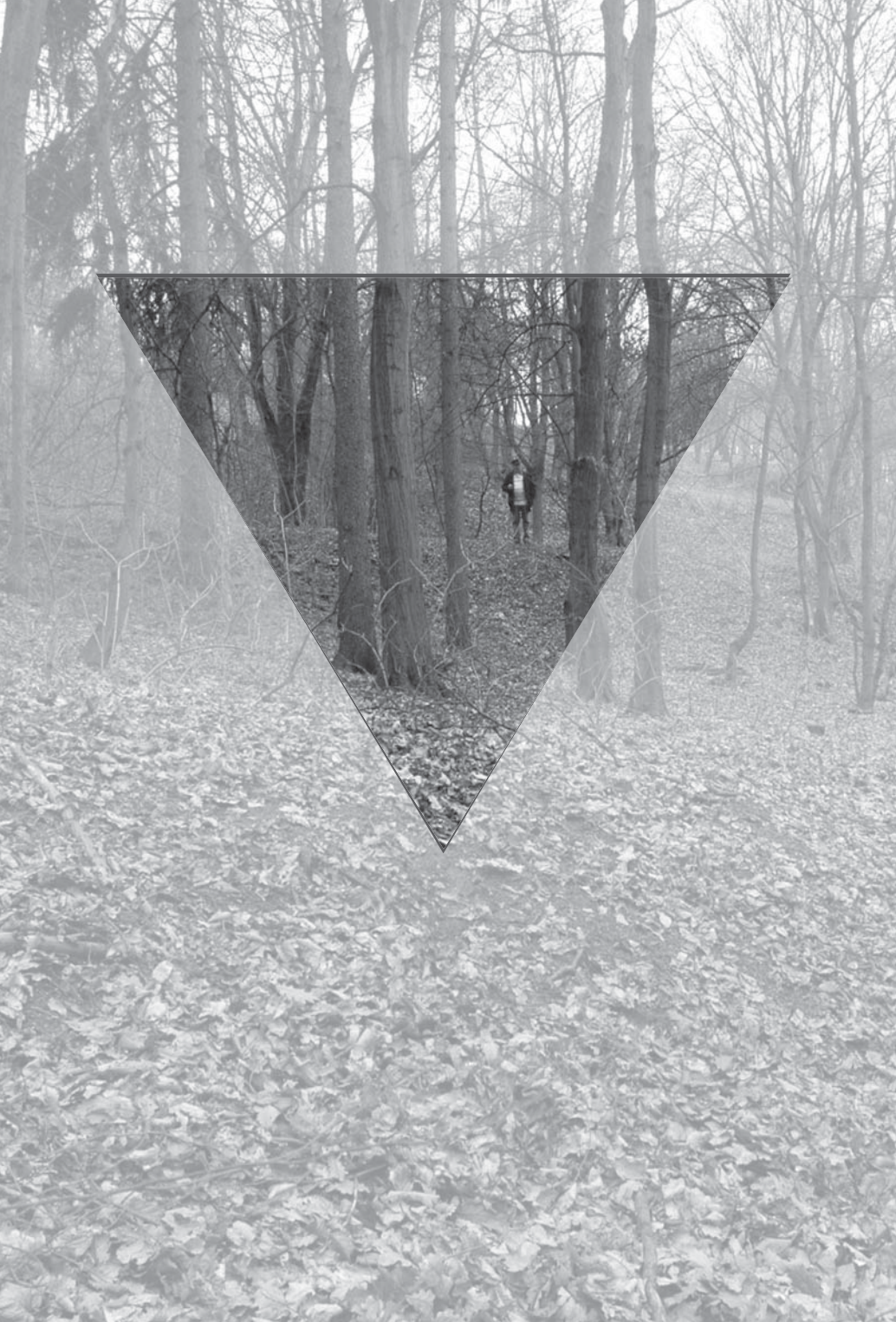

Usmrkanec

1

8. dubna 1985

Velikonoční pondělí

Velikonoce celé popršely. Na příchodí jaro to teda vůbec nevypadalo. Naopak, jako by zima ještě neřekla své poslední slovo.

Provlhlá metropole s nastupujícím večerem pomalu vysychá a v odrazech projíždějících aut se tu a tam ještě nějaká ta louže zaleskne. Byty se postupně rozsvěcují, tak jak se lidé navracejí po velikonočních svátcích zase domů.

Někteří přijíždějí – jiní zase odjedou.

Za jedním z mnoha oken vysokého činžovního domu pobíhá v prádle mladá, asi dvacetiletá žena s narůstající nervozitou.

„Mamíí, kde mám tu žlutou bundu, co jsem měla ráno s dětma na koledě?“

„Já jsem ti ji uklidila, a ty chceš jít ještě teď večer ven?“

„Jo, já se ještě stavím za Ivanem, my jsme domluvení,“ uspěchaně volá do ložnice, oblékajíc si džíny, svetřík a červenou mikinu.

Matka přináší lehkou nepromokavou bundu.

„Ale nebuď tam dlouho, Aličko, víš, že zítra ráno jedete.“

„Neboj, chci být zpátky do Moulina, minule jsem ho prošvihla!“ Letmo zmíní oblíbený televizní krimiseriál, pravidelně vysílaný v pondělní večery.

Cestou přes kuchyň ještě políbí dvě hrající si malé děti. Holčička asi pětiletá, starší než její malý bráška, zvedne hlavu:

„Mami, ty jdeš pryč?“

„Jenom na chvílku, zlatičko, babička vám přečte pohádku.“

Venku se rozsvěcí pouliční osvětlení, dopravní provoz slábne a na rohu ulice vzplane ohýnek zapalující cigaretu.

Alice vybíhá z domu, rozhlédne se a přechází ulici. Na rohu na okamžik zaváhá, pak ale zvolí zkratku vlevo blížkým lesíkem.

„Aspoň budu u Ivana dřív,“ pomyslí si a celá natěšená v očekávání příštího setkání ani nepostřehne žhnoucí cigaretu ve stínu domu. Pozornosti lovce číhajícího na kořist však mladá žena v krátké bundičce a přiléhavých džínkách neujde! V krátkém odstupu ji následuje do spoře, pouze několika lucernami osvětleného lesoparku. Cesta se zde vine podél rokle stále více se vzdalující od městského ruchu hlavní ulice.

Ivan vyšel před ubytovnu, zapálil si cigaretu, aby si ukrátil čas čekáním na svou milou. Koukne na hodinky a pak vzhůru na nebe.

„Pršet snad už nebude,“ pomyslí si Ivan. Pozoruje honící se mraky a labužnický přitom vyfukuje cigaretový kouř.

Ne, ten večer už opravdu nepršelo.

Alice se snaží přidat do kroku, cítí, že ji COSI sleduje, má strach, ale nohy jako by zdřevěněly. Hlava jí třestí, les je náhle temný a nikdo v dohledu, jen ona sama a... kroky v zádech. Sebere všechnu odvalu a začne utíkat!

Nemá však šanci, po třech krocích je dostižena, cítí ho v zádech, slyší jeho dech a náhle... skočí na ni a sevře ji zezadu levou paží přes ohryzek krku – pravou stisk ještě zesílí a strhává ji na sebe.

„Budu mu po vůli a snad mě pak nechá,“ bleskne jí hlavou a začne si rozepínat bundu a kalhoty, stisk však ještě zesílí!

„Né, prosím né,“ sotva sípá a snaží se aspoň škrábáním uvolnit sevření, postupně se jí však vše rozmazává... stisk povoluje a cítí, že je vlečena někam dolů, d o l ů ů ů.

A znovu škrcení, teď na ní klečí, zatímco ona leží na zádech. „Nemohu dýchat! Tak si vem, co chceš, a nech mě bejt...“

Teď přestal – z dálky jsou slyšet kroky – někdo jde po cestě. „Je mně zle, Ivane! Krimiseriál... Komisař Moulin... ten už nestihnu... a ty kroky... jsou blízko... křičím!!!, ale leží na mně a drží mi pusu.“

„Ale co to dělá???!!! Mám plnou pusu hlíny a kamení... dávím se a dusím!!! Padám!!!

PROČ MNĚ TO DĚLÁ???“ ...

Nad městem se z mračen vylouppl měsíc, v jehož svitu spěchá Ivan lesem naproti své milé a v jehož svitu zároveň vrcholí tragédie, jaké píše jenom život.

Alice dopadne na dno rokle, kde zůstává bezvládně ležet v očekávání svého trýznitele. Ten slézá dolů a začne ji pomalu svlékat, sundává jí řetízek z krku – zálibně si ho prohlíží, stáhne ještě prstýnek a obojí mizí v kapse. Poté z jejích kalhotek vytvoří roubík, který jí následně nacpe do úst, už tak plných hlíny. Ještě ji potáhne na rovné místo ke stromu, vrátí se pro její bundu, kterou pečlivě rozloží mezi její nohy pod svá kolena, aby se při souloži sám neumazal...

„Tak, ale opravdu už spát, podívejte, kolik je hodin – za chvíli je tady maminka,“ hartusí na děti ležící v postýlkách jejich babička.

„Babi, ještě jednu, prosím,“ loudí děti další pohádku. „A proč tady maminka už není?“ dožaduje se holčička.

Alice se znovu probírá z děsivého snu, vnímá, jak do ní přiráží, nemůže dýchat, celé hrdlo má v jednom ohni a tak se snaží podvědomě o trochu vzduchu aspoň nosem.

„Jak jedno a to samé může být krásné a odporné zároveň,“ jí přijde na zmučenou mysl jakoby z dálky...

V extázi na ni spadl a jak na ní ležel, slyšel, že jí tluče srdce. Sáhł vedle a z uschlého listí vyrobil smotky, kterými neprodyšně násilím ucpal obě její nosní dírky a tyto smotky navíc ještě zatláčł hlouběji prstem. Alici potom otočil na břicho a zasypal listím. Poté sebral její boty a odešel roklí nahoru směrem k cestě...

Alice už nepůjde za Ivanem,
Alice už neuvidí Komisaře Moulina,
Alice už nepohládí své děti,
Alice už je totiž úplně celá mrtvá.

2

Pohřešovaná

Obloha nad metropolí se vyjasnila, konečně je po dešti a jenom měsíc – ten němý svědek – shlíží dolů.

K ránu začalo být na policii rušněji než je obvyklé.

V průběhu noci byl Ivan, když se nedočkal své milé, několikrát u její matky, jak následně procházel cesty vedoucí k ubytovně a zpátky. Když šel poprvé – ještě žila, to byly ty kroky... Tak blízko a tak daleko!

Později i s matčíným přítelem prošli znovu cestu podél rokle k ubytovně a zpět, ale děvče zase nenašli. A ani nemohli.

V tu dobu už odpočívala na dně rokle, celá ukryta ve svém hrobě zlatavého listí, z něhož prosvítala pouze malá část levé nohy a červeně nalakovaný prst pravé ruky jako memento hrůzné noční tragédie.

Na sklonku noci zoufalá matka volá místní policejní oddělení. Službu konající ospalý mladík si vše zaznamená a doporučí vyčkat do rána. Jestli se Alice nevrátí, tak ať přijde matka sepsat protokol o pohřešování. Až potud by to byl vcelku standardní policejní postup, pokud by mladý policejní elév nebyl také zamilovaný.

Což on byl. A to až po uši!

Proto při představě, že jemu by také nemuselo dorazit milované děvče, začal konat. Obvolal Rychlou záchrannou službu, lékařskou pohotovost, nemocnici, psychiatrii i záchytku. Nikde však popisovanou mladou ženu hlášenou neměli. O Alici nevěděli nic ani na oddělení dopravních nehod a nefigurovala ani na seznamech zadržených osob. Nechal ještě projet policejní hlídkou zmíněnou lesní cestu – rovněž bezvýsledně.

Když hned ráno přišla nevyspalá a uplakaná matka sepsat zmíněný protokol, tak dceřino zmizení označila jako nevyšetřitelné. Uvedla, že Alice přijela s dětmi na velikonoční svátky

už v pátek dopoledne a měla odjet právě dnes ráno. Bez dětí by určitě nikam neodjela.

„Sebevraždu naprosto vylučuji, dcera žila pro své děti,“ uvedla na zmíněnou otázku ohledně takových úmyslů.

Už během dopoledne byly podél cesty v lesíku objeveny části ženského oblečení!

Okamžitě se v prostoru lesní cesty a přilehlého okolí rozeběhla rozsáhlá pátrací akce.

Terén, ve kterém se pátrací skupina pohybovala, tvořila poměrně hluboká rokle sevřená dvěma poněkud příkrými stráněmi, porostlými listnatými stromy a keři, nyní ještě holými. Listí z nich na podzim spadané bylo hojně rozseté po obou přilehlých stráních a zcela vyplňovalo dno rokle, která teď v jarním slunci doslova zářila žlutou barvou. Tak žlutou jako dámská bunda, nalezená ještě spolu s dalším oblečením zahrabaným pod kusem igelitu, přikrývajícím staré ohniště.

Alice byla nalezena kousek od ohniště. Nahá. Přikrytá listím. Tím celá pátrací akce skončila...

Od teď už to byla práce pro chlapy z oddělení vražd
a tým pro vyšetřovatele Jirku Markoviče
a jeho tým.

3

Případ Alice

Vyšetřovatel Markovič toho tu velikonoční noc mnoho nenaspal. Jednak dopisoval návrh obžaloby pro soud z posledního případu, ale hlavně tyto Velikonoce využil k učení. Studoval totiž posledním rokem vysokou školu a měl před závěrečnými zkouškami. Školu dělal externě při zaměstnání a i když téma jeho diplomové práce *Sadismus v souvislosti s vyšetřováním a dokazování vražd* se mu psalo díky jeho profesi a letitým zkušenos-

tem s vraždami snadněji, musel často studovat po nocích a rána podle toho vypadala.

Komisaři Moulinovi se sice fyziognomicky nepodobal – menší postavy, klidnější v jednání, ale jinak co se týče stylu vyšetřování, rozhodnosti, rychlého úsudku, se od svého slavného seriálového kolegy příliš nelišil. Zrovna jako on vyžadoval od svého týmu absolutní profesionalitu, pracovitost a důslednost. Stejně jako Moulin, tak i Jirka je vždy slušný a má smysl pro fair play.

A hlavně nestydí se přiznat, že se na oblíbený krimiseriál vždycky rád podívá.

Tak toho zmíněného povelikonočního rána, povzbuzen silným turkem a několika cigaretami, dorazil tehdejší major Markovič do práce a zahájil jeden z dalších běžných dnů na oddělení vražd.

Toho rána si také na stanici metra v davu lidí jeden z nich pomyslí na to, „jestli TY BOTY zahodil dost daleko a proč měla u sebe tak málo peněz?“ Řetízek a prstýnek hřeje příjemně v kapse. „UKONČETE VÝSTUP A NÁSTUP – DVEŘE SE ZAVÍRAJÍ!“

„Jirko, máš jít ke starýmu,“ oznamuje ve dveřích Markovičovy kanceláře kapitán Vychytil. „Co se děje, ráno jsem s ním mluvil a nic neříkal,“ diví se Markovič a odklepává popel bůhví kolikáté cigarety toho dne v řadě...

„Nevím, ale prej nějaký průser na čtyřce,“ šklebí se Vychytil.

Když Markovič dorazí k náčelníkovi – ten, viditelně nervózní, mávne rukou směrem k bytelné kožené sedačce dominující jeho kanceláři.

„Posad' se, Jiří, dáš si něco?“

„Něco vážného, šéfe?“ Sedá si a vytahuje krabičku cigaret.

„Ále, volali z okrsku, vražda mladé ženy v lesoparku a podle hlášení – pěkně brutální.“ Náčelník vstává od svého stolu a jde se posadit naproti Markovičovi.

Potřebuji, aby ses toho ujal,“ – a zaráží zvednutou rukou případné detektivovy ještě nevyřčené námitky předem.

„Vím, doděláváš ještě to přepadení v Karmelitské. Ale tohle má přednost, Karmelitskou předej Novákovi a tady na to si vezmi, koho budeš potřebovat.“ Hledí mu zpřímá do očí.

Markovič si zapaluje cigaretu.

„Dej mi Krejzu a pár chlapů z kriminálky.“

Vyfoukne kouř, usadí se pohodlně v pohovce a opětuje šéfův pohled.

„Výjezdovka už tam je?“

„Jo, jeli před chvílí. Na ohledání jsem poslal Karla Vomáčku.“
Opírá se rukama o kolena.

„Dobry a ještě lepší – takže už volali shora, co?“ konstatuje Markovič a pokyvuje hlavou.

Náčelník zvedne ruce a pokrčí rameny.

„A proč myslíš, že na to nasazují tebe?“

„Jirko, dostaň ho co nejdřív!“ zazní něco mezi prosbou a rozkazem na závěr této krátké rozpravy.

„Jako vždycky,“ oduší Markovič a jako by mu přes tvář přelétl lehký úsměv, možná jen stín úsměvu - anebo to bylo jenom zdání úsměvu, protože, když vstává, je zcela pohroužený do sebe.

Pro Markoviče je to výzva.

A Markovič už ví, že udělá opravdu všechno pro to, aby vraha dostal!!!

Jarní slunce dokáže zasvítit s přicházející silou.

A tentokrát svítilo opravdu silně! Jako by si chtělo vynahradit několikatydenní absenci po dlouhé, nevlídné, zamračené zimě...

Scenérii, kterou však ten den ozářilo, lze nazvat jakkoliv, jen ne idylickou. Lesní údolí plné tlejícího podzimního listí. Postavy policistů, techniků, kriminalistů – podrobně prohledávajících každičký centimetr, a to celé nasvícené jako ve filmu: bílá – nahá a mrtvá – ALICE.

Muž v baloňáku, zcela pohroužený do sebe, zamíří přímo k ní.

Ten muž je vyšetřovatel Markovič a zatímco si všímá detailů, tak už mu hlavou běží:

„Proč? A takhle brutálně? Včera tady... zřejmě v noci – to-
tožnost bude vůbec první na pořadu. To musí být psychopat,
vraždící maniak, co tohle provedl.“

„Včera ještě žila...!“

„Naše Monika bude zanedlouho v jejích letech a... jak musela
trpět... než zemřela!“

„Musím to probrat s Pavlem Zemkem, profesionální psychi-
atr zcela jistě naznačí z nalezených stop podobu vraha.“

„Jak asi vypadá monstrum, které má tohle na svědomí?“

„Velmi často zcela normálně – jeden z nás. Denně se potká-
váme se spoustou lidí, o kterých nevíme, na co myslí, v jakém
světě žijí, ani co v příští minutě nebo hodině udělají. Lidí, co
mají dvojí tvář, žijí dvojí život.“

„Jako Jekyll a Hyde!“

Jirka Markovič, přicházející k tělu oběti, jakoby z dálky vnímá
hlas policejního lékaře Karla Vomáčky, zrovna diktujícího ohle-
dání těla do diktafonu:

„... z polohy mrtvoly ležící na břicho se široce roztaženými no-
hama usuzuji, že se jedná s největší pravděpodobností o sexuální
vraždu.“

„... ústa oběti ucpaná nějakou textilií, která asi čtyři centimet-
ry vyčnívá z úst.“

„... v obou nosních dírkách se nacházejí zasunuté smotky
suchých listů...“

„... z toho vyplývá, že oběť nesměla přežít...“

4

Prášily

Na Šumavu do Prášil, kde má Jirka chalupu, dorážím krátce
před polednem. Je krásný, slunečný podzimní den – takový ten
„jako stvořený“ jít na houby, či jen tak bloumat po lese. Jiří mě
vítá ve vrátkách, jako vždy naladěný s úsměvem.

Je neskutečné uvěřit tomu, že právě tento příjemný, bodrý chlapík byl před lety postrachem všech možných kriminálních živlů. Za doby jeho působnosti na 1. oddělení byla nejvyšší obzvláštnost vražd v dějinách kriminalistiky.

To on se zasloužil o dopadení takzvaného „spartakiádního vraha“ Straky či několikanásobného vraha – kanibala Hojera a mnoha dalších příznaků společnosti.

Celý pyšný mě provádí svojí útulnou chalupou, kam jezdí každoročně přes léto do přírody. Šumava je kouzelná, civilizaci dosud nezničená a divoký les táhnoucí se až do Bavorska mu začíná hned za domem. Vždyť i zde se také před léty natáčel film „Kráľ Šumavy“ a močálovitá blata má Jirka prochozená křížem krážem.

Po úvodní nezbytné kávě mně servíruje vynikající „hovězí na houbách se šesti“, které sám uvařil a začínáme se probírat starými, zašlými kriminálními případy...

„Jiří, jak vůbec takové vyšetřování začíná? A jak se to dostane třeba k tobě na stůl?“

„Tak v tom lesíku se našla mrtvola, místňáci to dávají operačnímu důstojníkovi, který zastupuje ředitele Prahy a ten v podstatě okamžitě vyrozumí šéfa vyšetřovačky a šéfa kriminálky, no a my jsme se domluvili mezi sebou a vyjžděli jsme na místo. Já jsem tam měl v té době asi osm lidí, šéf mordparty přišel za mnou a říká hele, Jirko, je tam mrtvola a jeď se na to podívat. Já jsem se sebral a přijel jsem tam s klukama z kriminálky, doktor tam už byl a vyjžděla tam celá technika, ti na tom hned začali makat a já jsem jim řekl to, co se mi zdálo být užitečný: je to tady potřeba v prvé řadě celý prohledat, zajistit pohyb osob a samozřejmě zjištění totožnosti a prakticky všechny ty závažné věci, který se tam dějí – převoz na soudní téhle holčiny, po skončení dokumentace. Zejména zajištění stop, což v tomhle případě, jak si vzpomínám, se tam našlo nějaký oblečení pod igelitem, pod nějakýma klackama zaházený, takže to je tak to první z toho místa

činu. A potom máš ten problém, že teda samozřejmě musíš vyslechnout příbuzný, že jo? Tady v tom případě si vzpomínám, že první podezření padlo na toho jejího přítele, Ivana, to bylo celkem jasný, protože on se tam pohyboval v tomto prostoru a měl možnost prostě to udělat, jednak byl ženatý a taky časově se to s tím shodovalo. Takže on byl první na ráně.“

„A ten Ivan, to byl kdo? A odkud?“

„Takovej polocikán ze Slovenska, on byl ženatý a tady byl za prací – hezkej kluk.

Ke mně na stůl se pak dostane veškerá dokumentace z místa činu se zajištěnými stopami – tam se našly například její náušnice, ale nenašel se její řetízek a prstýnek, které prokazatelně, dle svědecké výpovědi její matky, měla poškozená při odchodu z domova na sobě, což byl, jak se později ukázalo, jeden z důkazů.“

„A ten doktor, který ji na místě činu ohledává, tak ten zároveň provádí pitvu?“

„Ne, tam byl tuším Karel Vomáčka, policejní doktor, který na místě určil v podstatě příčinu smrti a popsal viditelný venkovní zranění. To byl jeho jediný úkol. A pitvu tenkrát dělal soudní doktor Dogoši, snad ve Vojenské nemocnici.

Včera jsem se zrovna potkal s jeho synem na večírku v Policejním muzeu – tam to bylo tentokrát moc veselý. Promítal se tam, kromě jiného, film, který natočili tady na Prášílech. Oni natočili tři ty případy – jeden ostravskej, jeden středočeskej a Hojera. A on tam nepřišel ani Karel Malý, šéf tehdejší mordparty Středočechů, a Luboš Valerián, ten se také nedostavil z Ostravy, takže já jsem tam byl jedinej a těch čtyřicet nebo padesát lidí, kteří tam byli, vytvořili grupu a já jsem tam byl jak na tiskovce, to si nedovedeš představit a kromě toho se tam podepisovala ještě knížka mých případů. Já osobně jsem tam zodpovídal řadu

otázek na Hojera a další mé závažné případy a celé to nakonec vyznělo jako takové posezení se mnou, čili vínko tam bylo a zákusky, jednohubky a takovéhle blbosti.“

„Říká se, že tomu muzeu šéfuje snad ženská?“

„Jéžíšmarja, no s Marcelkou, my jsme se přímo tam dole nepotkali, ale potkala mě venku – a tak to víš – objímání a všechny tyhle věci – my jsme kámoši velký. Fakt. Ona tomu tam šéfuje – nechci hádat, ale aspoň tak třicet roků, možná víc, ale ona je opravdu dobrá a šikovná holka. A byla vždycky moc hezká...“

„Dáš si pivo?“ ptá se Jirka a odchází dolů do kuchyně pro dalšího lahváče.

„Já bych spíš ještě jedno kafe,“ poprosím a jdu za ním, „poslouchej, ty kafe skoro nepiješ? Což mně teda vůbec nejde dohromady s vyšetřovatelem na kriminálce, kde jsem si představoval litry tohoto černýho životabudiče.“ Usedám v kuchyni za stůl, zatímco on dává vařit vodu.

„Ále jó,“ protáhne a zasměje se, „vždyť já jsem jich udělal taky dvanáct denně a k tomu dvě, tři krabičky cigaret – když se vyšetřovalo kolikrát třeba celou noc až do rána. Akorát, že v poslední době jsem to omezil, možná tak na dvě, tři denně. A ani těch cigaret už není, co bejvávalo,“ a zapaluje si, zatímco mně zalévá kávu.

„No a tak tam ty stopy – to se všechno na začátku shromáždí a ty ty dostaneš na stůl během nějakého dne?“ vracím se k pokračování našeho případu a Jirka hned navazuje.

„Né, no to je okamžitě – už ten den se potkáš s klukama z kriminálky a dohodnete se na tom, co se bude dělat, už se dělají plány – je potřeba tohle a tohle a u těchhle lidí je potřeba zjistit alibi a začít na tom dělat hned. Je potřeba vyslechnout rodiče